

Haar Keuze.

Novelle.

Eleonore wandelde in het park van haar vaders kasteel. Zij zelve geleek wel een bloem in de lijst van al dat heerlijk groen. Schoon was ze, jong en rijk, want mijnheer Doorebos, haar vader, stond bekend als een der vermogendsten van de streek.

Eleonora was zijn eenig kind. Ze had geen moeder meer. Haar vader had al zijn liefde op haar overgebracht. Haar wensch was zijn wil.

Eleonora stond nu voor een moeilijke keuze. Ze werd bemind.... O, veel huwelijkskandidaten hadden reeds naar haar hand gedongen, maar Eleonora Doorebos verstond de kunst ze op de vlucht te drijven.

Toch waren er twee, die toegang hadden tot het kasteel... De een heette Paul van Meerlare en was van adel. Hij woonde te Brussel, maar bezat, hier in 't Zuiden van Oost-Vlaanderen, een jachtpaviljoen. En 't was bij zijn jachtpartijen dat hij kennis had gekregen met den rentenier en zijn schoone dochter.... Al spoedig maakte hij Eleonora het hof. Hij was bevallig, fijn gemanierd, levendig en liet begripen, dat hij een flink fortuin bezat.

De tweede verliefde heette Arthur Vanneste. Hij woonde op het dorp. Zijn moeder was weduwe van een handelaar. Ze moest zuinig leven, om haar zoon toe te laten zijn studie voor dokter te eindigen. Na een half jaar was Arthur klaar. Ook Arthur was innemend, knap van uiterlijk, beminnelijk van karakter... maar arm.

En Eleonora wist nu niet, welke van beiden te nemen. Liefde? Den

eenen dag meende ze Paul meer te beminnen, den anderen zag ze Arthur liever. Maar Paul zou haar een schitterend leven bezorgen : 's Zomers buiten, 's Winters in Brussel met al zijn gemakkelijkheden... Met Arthur zou ze de vrouw worden van een dorpsdokter. O, ja, ze had dan wel haar eigen fortuin en ze zou nooit armoede kennen, maar 't moest een eentonig leven zijn !

Arthur afstooten ?... Dat ook deed haar pijn. Hij was zoo'n goede jongen, wat stil, veel minder druk dan de Brusselaar, maar zoo oprecht verliefd.

En aldus verkeerde Eleonora Doorebos in tweestrijd. En toch moest ze een beslissing nemen.

Haar vader, een brave, rechtschapen en verstandige man, kwam ook door het park.

— Zoo in gedachten, mijn kind ? vroeg hij. O, ik weet wel waarover !

Wie is het nu ? Paul van Meerlare of Arthur Vanneste ?

— Wist ik het maar, papa ! Paul is braaf, vriendelijk...

— Wel, neem hem dan !

— Maar Arthur is zoo bescheiden en toch zoo innig in zijn liefde.

— Neem Arthur dan !

— Paul is rijk... en bezorgt mij een leven vol afwisseling.

— Neem Paul dan...

— Met Arthur zou ik altijd in uw nabijheid blijven. Hij volgt den ouden dokter hier op !

— Neem dan Arthur !

— Maar 't zal een eentonig leven zijn als doktersvrouw op een dorp.

— Neem dan Paul !

— Echter al die gemakkelijkheden moeten op den duur vervelen. En zal Paul, die overal komt en veel reist, mij na een tijd niet vervelend vinden ?

— Neem dan Arthur !

— Papa, gij geeft me ook al geen raad !

— Kind, het is de zaak van uw hart. Ik kan u geen echtgenoot opdringen !

Gij moet zelf kiezen.

Maar Eleonora bleef twijfelen... Ze kon maar niet besluiten. En Paul en Arthur bezochten even druk het kasteel en waren bij mijnheer Doorebos beiden even welkom.

Eenige maanden verliepen. Eensklaps werd de gansche streek opgeschrikt... Welk nieuws ook ! Mijnheer Doorebos was geruineerd ! Hij had bij speculaties geweldige verliezen geleden ! En de menschen hadden weinig medelijden. Wat moest hij ook naar nieuwe rijkdommen haken ! Hij bezat genoeg ! Maar duivelszakje is nooit vol ! En Eleonora, de fiere dochter, zou zich nu wel opsluiten... Ja, dat gaat zoo, als ge arm wordt...

Mijnheer Doorebos deelde het nieuws zelf mee aan zijn kind... « Arm ! »

riep hij uit. « We houden juist genoeg over, om stil in een huisje in de stad te gaan leven... Ons kasteel met meubels, de stal met paarden en rijtuigen, alles is in handen van een ander ! »

Eleonora hield zich goed en toonde meer medelijden met haar vader dan met zich zelve. Ze troostte den ouden man. Op een avond verlieten ze samen het kasteel. In de stad had Doorebos een bescheiden huis gehuurd.

Paul van Meerlare had het nieuws ook gehoord. Hij verbleef juist op zijn paviljoen... Dien dag nam hij den trein naar Brussel. En tot een vriend zei hij : « Wat een geluk, dat alles gebeurd is, voor ik met Eleonora trouwde. Ze heeft mij wat aan 't lijntje gehouden. Nu blijft ze zitten... De arme dokter zal ook wel weg blijven ».

Maar Arthur Vanneste, ofschoon diep getroffen door het nieuws, ging den heer Doorebos in de stad bezoeken. Hij bemoedigde hem en in zijn verhouding jegens Eleonora was er niets veranderd. De universiteit, waar hij zijn studies eindigde, stond in de nieuwe woonplaats van den heer Doorebos. En elken dag vond Arthur toch een uurtje om den arm geworden rentenier en zijn dochter wat op te vroolijken. Paul van Meerlare echter liet niets van zich hooren. Zekeren dag ontmoetten Doorebos en zijn dochter hem op straat. De Brusselaar zag hen, maar wendde 't hoofd af en spoedde zich heen.

— Die huichelaar ! riep de heer Doorebos nijdig uit. Ziet ge nu zijn lieide, kind ?

— O, papa... ik denk al niet meer aan hem. Wat een geluk, dat ik hem toen niet genomen heb !

— Dan is Arthur toch getrouwer !

— Ja... maar zal hij mij nog wenschen ?

Vader en dochter zwegen. Paul had de kennismaking bruusk verbroken. Zou Arthur het niet geleidelijk doen ?

Doch eenige weken later vroeg Vanneste Eleonora ten huwelijk. Hij had zijn laatste exaam gedaan.

Groote vreugde vervulde den heer Doorebos. Toch wees hij den jongen man op zijn toestand.

— O, mijnheer, ik heb Eleonora altijd bemind om haar zelve en niet om haar fortuin. En 't is of ik ze nog liever heb. Ha, te mogen denken, dat ik voor haar kan werken !

— Maar wat zegt uw moeder ?

— Moeder zal zoo gelukkig zijn als Eleonora mijn vrouw wordt !

De heer Doorebos riep zijn dochter en vroeg haar of zij Arthur tot man wilde. Het meisje bloosde, maar ze stemde overgelukkig toe.

— Dus nu is uw keuze bepaald ? vroeg de rentenier...

— Ja papa... Alleen schaam ik me nog over mijn vroegeren twijfel !

— O, een meisje mag over zoo'n stap nadenken... Maar nu heb ik ook nieuws, kinderen, vervolgde de heer Doorebos lachend. Ik zag hoe moeilijk

de keuze voor Eleonora was en ik wilde haar helpen. En dat is goed gelukt. Ik ben niet arm... en het nooit geweest !

— Papa ! riep Eleonora verbaasd.

— Ja, kind... ik zelf heb dat nieuws laten verspreiden, want ik vermoedde, dat Paul van Meerlaar alleen op uw fortuin af kwam. Ik bracht een offer. Ik besloot een tijd mijn kasteel te verlaten. De nieuwe eigenaar is een mijner beste vrienden. Hij leende zich voor mijn plannetje... en gaarne ook, want zoo heeft hij een paar maanden op een buitengoed doorgebracht. Ge kent 't overige. Wij weten nu wie Paul is, maar ook wie Arthur is. Uw keuze, mijn kind, is een goede... O, 't kostte mij veel om u in den waan te brengen, dat wij arm waren, maar wat hebt ge u goed gehouden ! Ik heb ondervonden, dat **gij uw vader** zeer ver stelt boven uw fortuin ! Maar morgen gaan we naar ons **kasteel** terug.

Nieuwe verbazing in de streek, toen het bekend werd, dat mijnheer Doorebos niet geruineerd was. Wat al gissingen om achter de reden van zijn tijdelijke verhuizing te komen... maar daar had het publiek niets mee te maken...

Eenige maanden later trouwden Eleonora en Arthur. En vader Doorebos wilde, dat het jonge paar zich op het kasteel vestigde. Het bleek, dat Paul van Meerlaar eigenlijk een kale edelman was, die meer bluf dan geld bezat. Maar hij vertoonde zich niet meer... Zelfs verkocht hij zijn jachtpaviljoen, want hij had geld noodig... Zoo bleef hij zeker uit de streek weg...

N^r 1. Prijs 35 cent. — Abonn. per jaar 20,80 fr.

4 November 1922.

'T VLAAMSCH GEZIN

Geïllustreerd Weekblad

Redactie-Uitgave : Gebr. HANS, Contich.

Filips Van Artevelde

en andere verhalen

door A. HANS

